YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
29 päivänä kesäkuuta 1999 *

Asiassa C-107/99 R,

Italian tasavalta, asiamiehenään ulkoasiainministeriön diplomaattisten riita-asioiden osaston osastopäällikkö, professori U. Leanza, avustajanaan valtion-asiamies I. M. Braguglia, prosessiosoite Luxemburgissa Italian suurlähetystö, 5 rue Marie-Adélaïde,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja E. de March ja oikeudellisen yksikön virkamiehet K. Simonsson ja H. Speyart, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jota tukevat

Irlanti, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja J. Payne, Office of the Attorney General, avustajinaan D. McGuinness, SC, ja solicitor E. Kent, prosessiosoite Luxemburgissa Irlannin suurlähetystö, 28 route d'Arlon,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

ja

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään Assistant Treasury Solicitor J. E. Collins, avustajanaan D. Wyatt, QC, prosessiosoite Luxemburgissa Yhdistyneen kuningaskunnan suurlähetystö, 14 boulevard Roosevelt,

väliintulijoina,

jossa kantaja vaatii yhteisön aloitteita koskevan alustavan jakautumisen muuttamisesta 16 päivänä joulukuuta 1998 tehdyn ja komission pääsihteerin 19.1.1999 päivätyllä kirjeellä Italian tasavallalle tiedoksi antaman komission päätöksen sekä kaikkien tämän päätöksen perusteella tehtyjen tai siihen liittyvien toimien täytäntöönpanon lykkäämistä taikka muista välitoimista määräämistä,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Italian tasavalta on yhteisöjen tuomioistuimeen 29.3.1999 jättämällään kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) nojalla yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan yhteisön aloitteita koskevan alustavan jakautumisen muuttamisesta 16 päivänä joulukuuta 1998 tehdyn ja komission pääsihteerin 19.1.1999 päivätyllä kirjeellä Italian tasavallalle tiedoksi antaman komission päätöksen (jäljempänä riidanalainen päätös) sekä kaikki tämän päätöksen perusteella tehdyt tai siihen liittyvät toimet ja erityisesti hallintokomitean 22.9.1998 päivätyn lausunnon sekä kirjeen liitteenä olevan taulukon (jäljempänä riidanalaiset toimet).

2 Erillisellä, yhteisöjen tuomioistuimeen 21.4.1999 jättämällään asiakirjalla Italian tasavalta on vaatinut EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan (joista on tullut EY 242 ja EY 243 artikla) nojalla ensisijaisesti riidanalaisten päätöksen ja toimien täytäntöönpanon lykkäämistä ja toissijaisesti muiden tarpeellisten välitoimien määräämistä, jotta se välttyisi päätöksen ja toimien aiheuttamalta vakavalta ja korjaamattomalta vahingolta.

3 Komissio esitti 12.5.1999 välitoimihakemusta koskevat kirjalliset huomautuksensa.

4 Irlanti sekä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta toimittivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 17. ja 27.5.1999 väliintulohakemukset, joissa ne pyysivät saada osallistua välitoimimenettelyyn tukeakseen komission vaatimuksia. EY:n tuomioistuimen perussäännön 37 artiklan ensimmäisen ja neljännen kohdan sekä työjärjestyksen 93 artiklan 1 ja 2 kohdan perusteella niiden väliintulohakemukset hyväksyttiin.

5 Asianosaisten ja väliintulijoiden suulliset huomautukset kuultiin 2.6.1999.

Tosiseikat ja sovellettavat oikeussäännöt

6 EY:n perustamissopimuksen 130 a artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 158 artikla) määrätään, että yhteisö kehittää ja harjoittaa toimintaansa taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden lujittamiseksi. Yhteisö pyrkii erityisesti vähentämään eri alueiden välisiä kehityseroja sekä muita heikommassa asemassa olevien alueiden jälkeenjääneisyyttä edistääkseen koko yhteisön sopusointuista kehitystä. EY:n perustamissopimuksen 130 b artiklan (josta on tullut EY 159 artikla) mukaan yhteisö tukee myös tämän toteuttamista toiminnallaan, jota se harjoittaa rakennerahastojen kautta.

7 Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi ja säädösten antamiseksi rahastojen päämäärien osalta neuvosto antoi 24.6.1988 rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään ja Euroopan investointipankin toiminnan sekä muiden rahoitusvälineiden kanssa asetuksen (ETY) N:o 2052/88 (EYVL L 185, s. 9), jota on muutettu varsinkin 20.7.1993 annetulla asetuksella N:o 2081/93 (EYVL L 193, s. 5; jäljempänä asetus N:o 2052/88), minkä lisäksi neuvosto antoi 19.12.1988 asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta rakennerahastojen toiminnan yhteensovittamisen osalta toisaalta keskenään ja toisaalta Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa asetuksen (ETY) N:o 4253/88 (EYVL L 374, s. 1), jota on muutettu varsinkin 20.7.1993 annetulla asetuksella N:o 2082/93 (EYVL L 193, s. 20; jäljempänä asetus N:o 4253/88).

8 Asetuksen N:o 2052/88 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Yhteisön toiminta täydentää vastaavaa kansallista toimintaa tai myötävaikuttaa siihen. Se perustuu kiinteisiin neuvotteluihin komission, asianomaisen jäsenvaltion ja tämän kansallisella tasolla nimeämien toimivaltaisten kansallisten, alueellisten, paikallis- tai muiden viranomaisten ja toimielinten välillä — — , jolloin kaikki osapuolet pyrkivät yhteistyössä samaan päämäärään. Näitä neuvotteluja kutsutaan jäljempänä 'yhteistyöhön osallistumiseksi'. Yhteistyöhön osallistumiseen kuuluvat valmistelu, rahoitus sekä toiminnan ennakkoarviointi, seuranta ja jälkiarviointi."

9 Tämän asetuksen 5 artiklan 5 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään seuraavaa:

"[Rakennerahastojen taloudellinen] toiminta aloitetaan jäsenvaltioiden aloitteesta tai komission yhteisymmärryksessä asianomaisen jäsenvaltion kanssa tekemästä aloitteesta."

10 Komission aloitteesta aloitettua toimintaa kutsutaan yhteisön aloitteeksi.

11 Tämän asetuksen 12 artiklan 4 ja 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Komissio vahvistaa avoimia menettelytapoja noudattaen maksusitoumusmäärärahojen alustavan jakautumisen jäsenvaltioittain kunkin tavoitteista 1—4 sekä tavoitteen 5 b osalta ottaen huomioon aiemman käytännön mukaisesti seuraavat objektiiviset edellytykset: kansallinen vauraus, alueellinen vauraus, alueiden väestö ja rakenteellisten ongelmien suhteellinen vakavuus, mukaan lukien työttömyysaste ja, soveliaiden tavoitteiden osalta, maaseutumaisten seutujen kehitystarpeet. — —

— —

5. Kaudella [1994—1999] 9 prosenttia rakennerahastojen maksusitoumusmäärärahoista käytetään komission 5 artiklan 5 kohdan mukaisesta aloitteesta käynnistetyn toiminnan rahoittamiseen."

12 Asetuksen N:o 2052/88 17 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Sellaisen toiminnan täytäntöönpanemiseksi, joka on aloitettu 5 artiklan 5 kohdan viimeisen alakohdan mukaisesti komission aloitteesta, komissiota avustaa hallintokomitea, jossa on jäsenvaltioiden edustajat."

13 On mainittava myös joitakin asetuksen N:o 4253/88 säännöksiä.

14 Asetuksen N:o 4253/88 11 artiklan 1 kohdassa, joka koskee yhteisön aloitteita, säädetään seuraavaa:

"Asetuksen (ETY) N:o 2052/88 5 artiklan 5 kohdan mukaisesti komissio voi omasta aloitteestaan, VIII osastossa säädettyjen menettelytapojen mukaisesti ja toimitettuaan tiedon Euroopan parlamentille päättää ehdottaa jäsenvaltioille, että nämä pyytäisivät tukea toimenpiteille, joihin liittyy yhteisön kannalta erityinen etu. — — "

15 Tämän asetuksen 20 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Talousarvioon sisältyvät maksusitoumukset tehdään niiden komission päätösten perusteella, joissa komissio hyväksyy asianomaisen toiminnan. — — "

16 Tämän asetuksen 24 artiklassa, jonka otsikko on "Tuen vähentäminen, pidättäminen ja peruuttaminen", säädetään seuraavaa:

"1. Jos toiminnan tai toimenpiteen toteuttaminen ei ilmeisesti oikeuta siihen myönnettyyn rahalliseen tukeen tai osaan siitä, komissio tekee tapauksesta aiheellisen tutkimuksen yhteistyöhön osallistumista noudattaen, pyytäen erityisesti asianomaista jäsenvaltiota tai muita tämän toiminnan täytäntöönpanoa varten nimeämiä viranomaisia esittämään havaintonsa määräajassa.

2. Tämän tutkimuksen perusteella komissio voi vähentää asianomaiseen toimintaan tai toimenpiteeseen annettua tukea tai pidättää sen, jos tutkimus paljastaa epäsäännöllisyyksiä tai sellaisen huomattavan muutoksen, jolle ei ole pyydetty komission hyväksyntää ja joka vaikuttaa toiminnan tai toimenpiteen laatuun tai niihin olosuhteisiin, joissa ne pannaan täytäntöön.

— — »

17 Asetuksen N:o 4253/88 25 artiklassa puolestaan säädetään seuraavaa:

»1. Komissio ja jäsenvaltiot varmistavat osana yhteistyöhön osallistumista rahastojen tuen täytäntöönpanon tehokkaan seurannan yhteisön tukikehyksen ja erityistoimien (ohjelmien, ja niin edelleen) tasolla. — —

— —

3. Perustetaan seurantakomiteoita osana yhteistyöhön osallistumista asianomaisen jäsenvaltion ja komission välisin sopimuksin.

— —

5. Seurantakomitea mukauttaa tarvittaessa alun perin hyväksyttyjä taloudellisen tuen myöntämistä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä muuttamatta myönnetyn yhteisön tuen kokonaismäärää ja noudattaen tavoitekohtaisesti yhdenmukaistettuja rajoja; tarvittaessa seurantakomitea mukauttaa käytettävien varojen ja

budjettisääntöjen mukaisesti myös suunniteltua rahoitussuunnitelmaa, mukaan lukien mahdolliset siirrot yhteisön rahoituslähteiden välillä ja niistä tukiosuuksiin seuraavat muutokset. Komissio vahvistaa edellä tarkoitetut tavoitekohtaisesti yhdenmukaistetut rajat VIII osastossa tarkoitetun ja yhteisön tukikehyksiin liitetyn menettelytavan mukaisesti.

Muutokset ilmoitetaan välittömästi komissiolle ja asianomaiselle jäsenvaltiolle. Niitä sovelletaan heti komission ja asianomaisen jäsenvaltion vahvistettua ne; vahvistaminen tapahtuu kahdenkymmenen arkipäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta, jonka komissio vahvistaa todistuksella vastaanottamisajankohdasta.

Komissio päättää muista muutoksista yhteistyössä asianomaisen jäsenvaltion kanssa seurantakomitean annettua lausuntonsa.

— — "

18 Komissio päätti 13.7., 12.10. ja 21.12.1994 sekä 8.5.1996 tekemillään päätöksillä alustavasta jakautumisesta kaikkien yhteisön aloitteiden osalta ohjelmakaudeksi 1994—1999.

19 Italian tasavalta ja komissio kävivät tämän jälkeen säännöllistä kirjeenvaihtoa, jossa seurattiin yhteisön aloitteiden täytäntöönpanoa Italiassa.

20 Vuoden 1999 osalta komissio päätti muuttaa yhteisön aloitteita koskevaa alustavaa jakautumista ja ottaa käyttöön 100 miljoonan ecun suuruisen määrän varmistaakseen sellaisen yhteisön aloitteen rahoituksen, joka koskee erityistä

tukiohjelmaa rauhan ja sovinnon saavuttamiseksi Pohjois-Irlannissa ja siihen rajoittuvissa Irlannin kunnissa (jäljempänä PEACE-aloite).

21 Komissio otti huomioon erilaisia arviointiperusteita ja erityisesti yhteisön aloitteiden toteuttamisvaiheen eri jäsenvaltioissa ja laati valmisteluasiakirjan, jossa on muutosehdotus yhteisön aloitteita koskevan jakautumisen osalta; hallintokomitea hyväksyi tämän asiakirjan 22.9.1998 pitämässään kokouksessa.

22 Tästä valmisteluasiakirjasta ilmenee, että PEACE-aloitteen vaatimat 100 miljoonaa ecua saatiin vähentämällä Italian tasavallalta 44,7 miljoonaa ecua, jolloin muut huomattavat vähennykset koskivat Ranskaa (18,1 miljoonaa ecua), Yhdistynyttä kuningaskuntaa (16,4 miljoonaa ecua), Portugalia (6,8 miljoonaa ecua) ja Saksaa (6 miljoonaa ecua).

23 Italian tasavallan osalta 44,7 miljoonan ecun vähennys jakautui seuraaville hankkeille: Interreg (21 miljoonaa ecua), PMI (17,8 miljoonaa ecua), Urban (3,2 miljoonaa ecua), Leader (2 miljoonaa ecua) ja Konver (0,7 miljoonaa ecua).

24 Komissio päätti tästä uudesta jakautumisesta 16.12.1998 ja ilmoitti siitä kantajalle komission pääsihteerin 19.1.1999 päivätyllä kirjeellä.

25 Tämä kirje oli seuraavanlainen:

"La Commissione Europea ha approvato, nella riunione del 16 dicembre 1998, le modifiche alle ripartizioni indicative delle Iniziative Comunitarie, sulle quali il competente Comitato di Gestione aveva espresso parere favorevole il 22 settembre 1998. La decisione tiene conto del grado di avanzamento delle Iniziative e della necessità di reperire ulteriori risorse finanziare per il 1999 in favore dell'Iniziativa 'Peace and Reconciliation in Ireland and Northern Ireland'.

La nuova tabella allegata sostituisce le analoghe tabelle accluse alla lettera del 13 luglio 1994 e 13 giugno 1996 del signor Williamson."

(Euroopan komissio on 16.12.1998 pitämässään kokouksessa hyväksynyt muutokset, jotka koskevat yhteisön aloitteita koskevaa alustavaa jakautumista ja joiden osalta toimivaltainen hallintokomitea antoi puoltavan lausuntonsa 22.9.1998. Päätöksessä otetaan huomioon aloitteiden edistymisen vaihe ja tarve löytää lisärahoitusta "Peace and Reconciliation in Ireland and Northern Ireland" -hankkeelle vuodeksi 1999.

Liitteenä olevalla uudella taulukolla korvataan Williamsonin 13.7.1994 ja 13.6.1996 päivättyjen kirjeiden liitteinä olevat vastaavat taulukot.)

26 Kirjeeseen oli liitetty taulukko, jonka otsikkona oli "Stanziamenti indicativi per iniziativa comunitaria e per Stato membro (in MECU, prezzi 1999)" (Alustava jakautuminen kunkin yhteisön aloitteen ja kunkin jäsenvaltion osalta [miljoonina ecuina, vuoden 1999 hinnat]) ja jossa mainittiin jokaisen jäsenvaltion osalta sille alustavasti osoitettu kokonaismäärä sekä tämän määrän jakautuminen yhteisön aloitteisiin. Italian tasavallan kohdalla viitattiin asteriskilla alaviitteeseen, jossa

todettiin seuraavaa: "Tali stanziamenti potranno essere programmati nella loro totalità solo qualora lo Stato membro confermi il suo accordo ad una riduzione delle risorse programmate all'interno dell'Iniziativa PMI" (nämä määrärahat voidaan ottaa käyttöön kokonaisuudessaan ainoastaan, jos jäsenvaltio vahvistaa suostuvansa PMI-aloitteelle varattujen määrien alentamiseen).

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

Fumus boni juris

27 *Fumus boni juriksen* osalta kantaja vetoaa seitsemään kanneperusteeseen, jotka se on esittänyt riidanalaisten päätöksen ja toimien kumoamiseksi.

28 Ensimmäinen kanneperuste koskee EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) rikkomista, sillä kantajan mukaan riidanalainen päätös on puutteellisesti perusteltu. Päätöksessä ja siinä olevassa taulukossa ei ole mitään selvitystä tai viittausta, eikä pelkkä maininta "aloitteiden edistymisen vaiheesta" tai uudesta PEACE-aloitteesta riitä tämän määräyksen mukaisten vaatimusten täyttämiseksi. Riidanalaisen päätöksen perustelujen olisi pitänyt olla sitäkin täsmällisemmät ja täydellisemmät, kun Italian tasavalta oli jo ennakkoon ilmoittanut vastustavansa määrärahojen uudelleen jakamista ja kun tällä päätöksellä vähennettiin aiemmin myönnettyjä tukia.

29 Toisessa kanneperusteessaan kantaja väittää, että asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaa on rikottu. Tämä säännös koskee menettelyjä tuen vähentämiseksi, pidättämiseksi ja peruuttamiseksi, ja komissio on kantajan mukaan tämän säännöksen vastaisesti laiminlyönyt tapauksen asianmukaisen tutkimisen, jättänyt pyytämättä kansallisia viranomaisia esittämään havaintonsa ja laiminlyönyt epäsäännöllisyyksien tai sellaisten huomattavien muutosten toteamisen, jotka

vaikuttavat toiminnan tai toimenpiteen laatuun tai niihin olosuhteisiin, joissa se pannaan täytäntöön.

30 Kolmannen kanneperusteen mukaan komissio on rikkonut myös asetuksen N:o 2052/88 12 artiklaa. Jokaista varojen osoittamista voidaan nimittäin pitää alustavana aluksi mutta ei enää sen jälkeen, kun ohjelmat on hyväksytty ja pantu täytäntöön, sillä muuten loukattaisiin tuen saajien perusteltua luottamusta. Koska erityissääntelyä ei ole, asiassa olisi kantajan mukaan pitänyt noudattaa asetuksen N:o 4253/88 25 artiklassa säädettyä menettelyä, jota sovelletaan siirrettäessä toimintaohjelmiin tarkoitettuja varoja.

31 Neljännen kanneperusteen mukaan komissio rikkoi riidanalaisen päätöksen tehdessään asetuksen N:o 2052/88 4 artiklassa säädettyä yhteistyöhön osallistumisen periaatetta. Komissio ei nimittäin kuullut kantajaa ja toimi ilman sen suostumusta. Tällä menettelyllä loukattiin kantajan perusteltua luottamusta vuosina 1994 ja 1996 sille myönnettyjen varojen osalta.

32 Viidennessä kanneperusteessaan kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä puututaan sen etuihin enemmän kuin muiden jäsenvaltioiden etuihin, joten se on tehty EY:n perustamissopimuksen 2 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 2 artikla) määrättyjen taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta ja jäsenvaltioiden välistä yhteisvastuullisuutta koskevien periaatteiden sekä syrjintäkiellon periaatteen vastaisesti.

33 Kuudennen kanneperusteen mukaan komissio on ylittänyt toimivaltansa ja toiminut ristiriitaisesti. Yhteisön aloitteiden toteuttamisvaihetta tutkiakseen komissio pyysi kantajalta aluksi tietoja "oikeudellisesti sitovista sitoumuksista", mutta lopullinen päätös perustuu laajempaan käsitteeseen 'paikan päällä tehdyt sitoumukset'. Kantajan mukaan muut jäsenvaltiot ovat ehkä antaneet tietoja

tämän jälkimmäisen käsitteen perusteella, joten aloitteiden edistymisen vaihetta on tutkittu heterogeenisten tietojen perusteella.

34 Seitsemännessä eli viimeisessä kanneperusteessaan kantaja vetoaa ecun käyttöön liittyvistä yksityiskohtaisista säännöistä talousarvion toteuttamisessa rakennerahastojen osalta 2 päivänä heinäkuuta 1990 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1866/90 (EYVL L 170, s. 36) 2 artiklan rikkomiseen, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna 10.11.1994 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2745/94 (EYVL L 290, s. 4; jäljempänä asetus N:o 1866/90); tämän 2 artiklan toisessa kohdassa säädetään seuraavaa: " — — jäsenvaltioille yhteisön aloitteita tarjoavissa päätöksissä koko jaksolle päätetyn yhteisön tuen määrä ja sen vuosittainen jakautuminen määritellään ecuina kunkin päätöksentekovuoden hinnoilla ja ne sidotaan indeksiin." Kantaja päättelee tästä sanamuodosta, että indeksiin sitominen on erottamaton osa rahoituksen määrää, jota voidaan muuttaa ainoastaan yhteistyöhön osallistumisen periaatetta ja varojen vähentämistä koskevia sääntöjä noudattaen. Tässä tilanteessa Leader- ja Interreg-aloitteiden osalta päätetyt, Italian tasavaltaa koskevat vähennykset, joista on ilmeisesti päätetty ilman indeksiin sitomista, ovat ristiriidassa asetuksen N:o 1866/90 2 artiklan kanssa.

35 Komissio esittää huomautuksissaan ensin käsityksensä sovellettavista oikeussäännöistä ja riidanalaisen päätöksen luonteesta ja soveltamisalasta ja sitten kantajan esittämistä kanneperusteista.

36 Komissio toteaa, että riidanalaisen päätöksen syynä on PEACE-aloite, jota varten oli vuoden 1999 osalta erotettava 100 miljoonaa ecua siitä määrästä, joka oli tarkoitettu kaikkia yhteisön aloitteita varten. Päättäessään aiemmin vahvistettuun alustavaan jakautumiseen tätä varten tehtävistä muutoksista komissio sovelsi menetelmää, jossa otettiin huomioon konkreettiset arviointiperusteet.

37 Päätöksenteon ensimmäisessä vaiheessa tämä menetelmä johti siihen, että Italian tasavallan vastattavaksi tuli 44,7 prosenttia määrästä, joka oli siirrettävä

PEACE-aloitteelle. Päätöksenteon toisessa vaiheessa pyrittiin jakamaan tämän vähennyksen määrä tässä jäsenvaltiossa toteutettaville yhteisön aloitteille yksilöimällä ohjelmat, joiden täytäntöönpanon vaihe ei ollut riittävä. Hallintokomitealle esitetyssä valmisteluasiakirjassa komissio ehdotti joidenkin ohjelmien osalta jaettujen mutta vielä myöntämättömien määrien vähentämistä ja toisaalta suositteli joidenkin jo myönnettyjen määrien vähentämistä aloitteiden PMI, Urban ja Konver osalta.

38 Uusi alustava jakautuminen vahvistettiin riidanalaisella päätöksellä. Komissio toteaa, että koska Italian tasavallan kanssa ei ollut positiivisia yhteyksiä, komissio sovelsi sen osalta valmisteluasiakirjassa ehdotettua alustavaa jakautumista. Komission mukaan kyseessä ei ole jo myönnetyn tuen pienentäminen vaan ehdotus, ja komissio toteaa olleensa täysin tietoinen siitä, että kantajan suostumus on tarpeen.

39 Komissio esittää kantajan seitsemästä, päätöksen kumoamiseksi esitetystä kanneperusteesta seuraavat huomautukset.

40 Ensimmäinen kanneperuste koskee riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuutta, ja sen osalta komissio toteaa, että kantaja osallistui hallintokomitean 22.9.1998 pidettyyn kokoukseen, jossa päätösehdotuksesta keskusteltiin ja jossa se hyväksyttiin, minkä lisäksi kantaja oli saanut valmisteluasiakirjan ja toimivaltaisen komission jäsenen kabinettipäällikön 20.11.1998 päivätyn kirjeen, eikä se siis voinut olla epätietoinen riidanalaisen päätöksen perusteista. Komission mukaan kantajan vastustamisella ei ole merkitystä, sillä kyse on päätöksestä, jolla muutettiin alustavaa jakautumista, eikä jo myönnetyn tuen vähentämisestä.

41 Toisesta kanneperusteesta komissio toteaa, että asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaa sovelletaan ainoastaan jo myönnetyn tuen vähentämiseen, pidättämiseen ja peruuttamiseen, mistä ei ole tässä asiassa kyse.

42 Kolmas kanneperuste koskee alustavan jakautumisen muuttamiseksi noudatettavaa menettelyä, ja tältä osin komissio toteaa, että sovellettavissa asetuksissa ei ole mitään erityistä oikeudellista perustaa tätä varten. Komissio voi siis muuttaa alustavaa jakautumista ainakin osittain noudattaen samaa menettelyä kuin siitä päättäessäänkin eli asetuksen N:o 2052/88 12 artiklan 4 kohtaa. Asetuksen N:o 4253/88 25 artiklaa ei siis voida soveltaa.

43 Kantajan neljäs kanneperuste koskee yhteistyöhön osallistumisen periaatteen loukkaamista, ja sen osalta komissio väittää, että tätä periaatetta ei sovelleta komissiolle asetuksen N:o 2052/88 12 artiklan 4 kohdassa annetun harkintavallan käytön osalta. Lisäksi komissio on antanut kaikkien jäsenvaltioiden osallistua alustavan jakautumisen valmistelutöihin, koska se on kuullut hallintokomiteaa, minkä lisäksi se on kutsunut jäsenvaltiot kahdenvälisiin neuvotteluihin jakautumisen toisen päätösvaiheen osalta, joskaan kantaja ei ole hyväksynyt kutsua. Luottamuksensuojan periaatteen tapahtuneeksi väitetyn loukkaamisen osalta komissio katsoo, että tällaista luottamusta ei voi syntyä jakautumisten perusteella, koska ne ovat vain viitteellisiä, ja että joka tapauksessa komission kantajan kanssa aiemmin käymän kirjeenvaihdon takia kantajalle ei ollut voinut syntyä tällaista luottamusta.

44 Viidennessä kanneperusteessa kantaja vetoaa perustamissopimuksen 2 artiklan rikkomiseen ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen, ja tältä osin komissio toteaa ensin, että 2 artiklassa sisällytetään yhteisön tavoitteisiin yhteenkuuluvuus ja yhteisvastuullisuus mutta ei perusteta jäsenvaltioille ja toimielimille erityisiä oikeuksia tai velvollisuuksia. Tässä asiassa sovelletulla menetelmällä ei ole syrjitty kantajaa vaan mahdollistettu se, että jäsenvaltioita kohdellaan yksilöllisesti objektiivisia, avoimia ja todennettavia arviointiperusteita soveltaen.

45 Komissio kiistää myös kuudennen kanneperusteen, jonka mukaan komissio on ylittänyt toimivaltansa ja menetellyt ristiriitaisesti. Kaikki luvut, joihin valmisteluasiakirja ja riidanalainen päätös perustuvat, on laskettu soveltaen samoja arviointiperusteita, jolloin käsite 'tarpeellisia taloudellisia resursseja koskevat

sitoumukset' on vastannut käsitettä 'paikan päällä tehdyt sitoumukset'. Lisäksi komissio toteaa, että kantaja pelkästään viittaa tilanteisiin, joissa alustavaa jakautumista on muutettu, muttei täsmennä seikkoja, joiden perusteella voitaisiin päätellä, että kyseessä on harkintavallan väärinkäyttö.

46 Seitsemännen eli viimeisen kanneperusteen osalta komissio toteaa, että asetuksen N:o 1866/90 4 artiklassa säädetään, että tukien määrää ja niihin liittyviä rahoitussuunnitelmia ei sidota indeksiin.

Kiireellisyys

47 Kantaja väittää, että jollei täytäntöönpanoa lykätä, se menettää lopullisesti riidanalaisessa päätöksessä määrätyn, 44,7 miljoonan ecun suuruisen vähennyksen, vaikka pääasiassa myöhemmin annettavassa tuomiossa hyväksyttäisiinkin sen kanne.

48 Kyseessä oleva vähentäminen nimittäin koski yhteisön aloitteiden osalta jo hyväksyttyjä ohjelmia, joiden osalta Italian tasavallan on täytettävä oikeudelliset velvoitteensa ja taloudelliset sitoumuksensa 31.12.1999 mennessä, sillä muuten se ei enää voi tehdä näitä varoja koskevia sitoumuksia tai käyttää niitä. Toisaalta riidanalaisella päätöksellä on estetty kantajan tekemien, varojen siirtämistä koskevien ehdotusten tutkiminen, joten myöhemmin kuin 31.12.1999 annetun kumoamistuomion perusteella ei enää ole mahdollista, että näissä siirtämistä koskevissa ehdotuksissa tarkoitetut ohjelmat aloitetaan ja täytäntöönpannaan.

49 Kantajan mielestä tämä tilanne on omiaan aiheuttamaan vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, sillä 44,7 miljoonan ecun suuruisella vähennyksellä voi olla vakavia seurauksia työllisyyden tasolle, elintasolle ja infrastruktuurien luomiselle kyseessä olevilla alueilla.

50 Komissio väittää, että vaikka riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykättäisiin, kantajalla ei olisi mitään oikeutta vielä myöntämättä oleviin, konkreettisiin rahasuorituksiin. Aiheutuneeksi väitetty vahinko ei sitä paitsi johdu riidanalaisesta päätöksestä vaan kantajan kyvyttömyydestä täytäntöönpanna ajallaan yhteisön aloitteissa tarkoitetut ohjelmat. Vaikka riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykättäisiin, kantaja ei pysty tekemään pätevästi sitoumuksia uuteen alustavaan jakautumiseen perustuvista määristä, puhumattakaan alkuperäisestä jakautumisesta, kun otetaan huomioon, miten huono toteutumisaste hankkeilla nyt on Italiassa.

Etujen vertailu

51 Kantaja väittää, että vertailtaessa etuja kantajaa uhkaava vakava ja korjaamaton vahinko on etusijalla. Riidanalaisen päätöksen täytäntöönpano nimittäin vie siltä lopullisesti vähennetyn määrän, mutta jos täytäntöönpanoa lykätään, PEACE-aloitteen rahoittamiseksi tarvittavat varat voidaan kerätä taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden ja jäsenvaltioiden välisen syrjintäkiellon periaatteita noudattaen.

52 Komissio puolestaan katsoo, että riidanalainen päätös ei vahingoita kantajaa konkreettisesti, mutta sen täytäntöönpanon lykkäämisellä olisi tällaiset vaikutukset PEACE-aloitteen osalta. Tälle aloitteelle osoitetut määrärahat on nimittäin jo kokonaan jaettu, ja täytäntöönpanon lykkäämisestä aiheutuisi, että komissio ei voisi tehdä sitoumuksia jo pitkällä suunnitteluvaiheessa olevien hankkeiden täytäntöönpanemiseksi tarpeellisista varoista. Etuja punnittaessa on siis kallistuttava hakemuksen hylkäämisen kannalle.

Väliintulijoiden väitteet ja niiden perustelut

53 Suullisessa käsittelyssä ovat huomautuksia esittäneet Irlanti sekä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, jotka ovat keskeisiltä osin samaa mieltä komission kanssa.

54 Ne viittaavat erityisesti PEACE-aloitteen poliittiseen ja taloudelliseen merkittävyyteen Pohjois-Irlannin rauhanprosessissa, ja korostavat sitä, miten pitkällä tämän aloitteen osalta rahoitettujen hankkeiden täytäntöönpano on.

55 Irlanti väittää myös, että Euroopan unionin yleiseen talousarvioon on merkitty 100 miljoonan ecun määrä vuodelle 1999 PEACE-aloitetta varten, mikä tarkoittaa, että yhteisön toimielimillä on pakottava oikeudellinen velvollisuus.

56 Yhdistynyt kuningaskunta väittää erityisesti, että jos yhteisöjen tuomioistuin myöntää riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon osalta lykkäystä, se ratkaisee etukäteen, mitä vaikutuksia pääasiassa annettavalla tuomiolla on.

Arviointi

57 Perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykättäväksi, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät, tai päättää tarpeellisista välitoimista käsiteltävänään olevassa asiassa.

58 Työjärjestyksen 83 artiklan 2 kohdan mukaan välitoimihakemuksissa on ilmoitettava oikeudenkäynnin kohde ja seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaaditusta välitoimesta määrääminen on ilmeisesti perusteltua.

59 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitoimista päättävä tuomioistuin voi lykätä täytäntöönpanoa ja määrätä välitoimista, jos on selvitetty, että niistä määrääminen on tosiasiallisesti ja oikeudellisesti ilmeisesti perusteltua (*fumus boni juris*) ja että ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että kantajan etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja niiden vaikutukset alkavat jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu (asia C-110/97 R, Alankomaat v. neuvosto, määräys 21.3.1997, Kok. 1997, s. I-1795, 24 kohta). Välitoimista päättävä tuomioistuin myös tarpeen vaatiessa punnitsee kyseessä olevia etuja.

Riidanalaisen päätöksen soveltamisala

60 Aluksi on täsmennettävä osapuolten tämän menettelyn kuluessa antamien selitysten ja selvennysten perusteella, mitä vaikutuksia riidanalaisella päätöksellä on kantajalle yhteisön aloitteita varten osoitettuun määrään ja tämän määrän jakautumiseen yhteisön eri aloitteille.

61 Tältä osin asianosaiset ovat yksimielisiä siitä, että riidanalaisen päätöksen liitteenä olevasta taulukosta ilmenevän uuden jakautumisen mukaiset vähennykset eivät koske pelkästään Italian tasavallalle ennakolta alustavan jakautumisen mukaisesti osoitettua määrää vaan huomattavilta osin myös jo myönnettyjä määriä.

62 Suullisessa käsittelyssä komissio totesi, että yhteisön aloitteita koskevan uuden alustavan jakautumisen mukaisesta, kantajan osalta 44,7 miljoonan ecun suu-

ruisesta vähennyksestä noin 19 miljoonaa ecua koski ennen kaikkea PMI-aloitteen mutta myös Urban- ja Konver-aloitteiden osalta jo myönnettyjä varoja.

63 Komissio on sitä paitsi myöntänyt, että se ei ollut toimivaltainen yksipuolisesti pienentämään jo myönnettyjen varojen määrää vaan että sen piti tätä varten saada kyseessä olevan jäsenvaltion suostumus. Tätä tarkoitetaan myös tämän määräyksen 26 kohdassa mainitussa taulukon alaviitteessä, jossa tosin viitataan ainoastaan PMI-aloitteeseen mutta joka koskee yhtä lailla kaikkia jo myönnettyjä varoja, mukaan lukien muiden aloitteiden osalta myönnetyt varat.

64 Kun komissiolta tiedusteltiin suullisessa käsittelyssä tätä asiaa, se totesi, että jos Italian tasavalta kieltäytyy antamasta suostumustaan jo myönnettyjen varojen vähentämiselle, mikään ei estä sitä jatkamasta konkreettisten toimenpiteiden toteuttamista jo myönnettyjen varojen asettamissa rajoissa.

65 Komissio on tosin samanaikaisesti toistanut käsityksensä siitä, että Italia ei kykene asetetuissa määräajoissa käyttämään alkuperäisen alustavan jakautumisen mukaisia määriä eikä edes riidanalaiseen päätökseen perustuvia määriä, kun otetaan huomioon toimenpiteiden toteutuksen tämänhetkinen vaihe Italiassa.

66 Tästä arviosta ei kuitenkaan voi seurata, että komissio voisi vähentää Italian tasavallalle jo myönnettyjen varojen määrää noudattamatta asetuksen N:o 4253/88 säännöksiä.

67 Kun otetaan huomioon osapuolten välitoimimenettelyssä esittämät huomautukset, tässä menettelyssä on siis todettava, että riidanalaista päätöstä on tulkittava

siten, että sillä toteutetaan yhteisön aloitteita koskeva uusi jakautuminen ainoastaan siltä osin kuin siinä päätetään muutoksista, jotka eivät vaikuta jo myönnettyjen varojen määrään. Kantajan osalta riidanalaisessa päätöksessä on siis suoritettu noin 26 miljoonan ecun vähennys, jolloin tämän määrän ja suunnitellun 44,7 miljoonan ecun kokonaisvähennyksen välinen erotus on pelkästään tälle jäsenvaltiolle osoitettu vähennysehdotus.

Fumus boni juris

68 Edellä esitetty huomioon ottaen tässä menettelyssä ei ole syytä tutkia edes summaarisesti kanteen oikeudellisia perusteita ja perusteluja, joiden mukaan riidanalaisen päätöksen soveltamisala on laajempi kuin mitä edellisessä kohdassa on todettu.

69 Tämä koskee ensimmäisen kanneperusteen osalta esitettyjä perusteluita, joiden mukaan riidanalaisen päätöksen perustelujen pitäisi olla sitäkin täsmällisemmät ja täydellisemmät, kun kyse on päätöksestä, jolla vähennetään myönnettyjä varoja.

70 Tämä koskee myös toista kanneperustetta, jonka mukaan asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaa on rikottu. Tämä säännös nimittäin koskee jo myönnetyn tuen vähentämistä, pidättämistä ja peruuttamista.

71 Kantajan kumoamiskanteensa tueksi esittämien muiden perusteiden osalta on tutkittava, ovatko ne ilmeisen perusteltuja siten, että täytäntöönpanoa voidaan lykätä.

72 Riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuutta koskevan kanneperusteen osalta on todettava, että päätös tehtiin kantajan ja komission käymän laajan kirjeenvaihdon ja toimivaltaisen komitean kuulemisen jälkeen. Kaikki esitetyt, riidanalaisen päätöksen perustelujen arvioimiseksi tarpeelliset selvitykset tuntuvat lähtökohtaisesti vahvistavan, että kantaja oli kyllin hyvin perillä riidanalaisen päätöksen perusteluista saadessaan päätöksestä tiedon.

73 Edellytyksistä, joilla komissio voi muuttaa asetuksen N:o 2052/88 12 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua alustavaa jakautumista, on todettava — tämän vaikuttamatta pääasiassa tehtäviin arviointeihin —, että voimassa olevan säännöstön mukaan komissiolla on ilmeisesti jossain määrin harkintavaltaa, jonka osalta yhteisöjen tuomioistuimet voivat vain rajallisesti harjoittaa valvontaansa.

74 Suullisessa käsittelyssä kantaja tunnusti itse, että komissio oli toimivaltainen muuttamaan alkuperäistä alustavaa jakautumista mutta että sillä ei ollut ehdotonta harkintavaltaa tältä osin.

75 Kantajan esittämien perustelujen perusteella ei lähtökohtaisesti voida katsoa, että komissio olisi ylittänyt sillä tässä asiassa olevan harkintavallan rajat. Varsinkaan taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta ja syrjimättömyyttä koskevilla väitteillä ei voida perustella välitöntä komissioon kohdistuvaa kritiikkiä, sillä komissio pystyi selvittämään, että se oli tehnyt päätöksensä soveltaen menetelmää, joka ei vaikuta ilmeisen mielivaltaiselta eikä lähtökohtaisesti epäasianmukaiselta, riippumatta siitä, todetaanko pääasiassa tämän menettelyn olevan pätevä.

76 Kantaja väittää, että komissio on arvioinut yhteisön aloitteiden edistymisen vaihetta eri jäsenvaltioissa heterogeenisten tietojen perusteella, kun otetaan

huomioon käsitteiden 'oikeudellisesti sitovat sitoumukset' ja 'paikan päällä tehdyt sitoumukset' sekoittuminen, ja tältä osin on kolmanneksi todettava, että kantaja ei ole tässä menettelyssä pystynyt kyllin selvästi osoittamaan, mitä konkreettisia seurauksia tästä sekaannuksesta olisi aiheutunut. Kantajan esittämistä kirjallisista ja suullisista huomautuksista päinvastoin ilmenee, että kantaja on vain hyvin yleisluonteisesti vedonnut siihen, että tilannetta on toisissa jäsenvaltioissa saatettu arvioida soveltaen erilaista käsitettä kuin mitä se on itse soveltanut ja että tämä tilanne on voinut vaikuttaa kantajaan epäedullisesti, mitä kantaja ei ole tukenut millään näytöllä.

77 Neljänneksi on todettava seitsemännestä kanneperusteesta, joka koskee tukien indeksiin sitomista, että tämän perusteen asianmukaisuus ei ole selvästi käynyt ilmi välitoimimenettelyssä käydyn keskustelun perusteella. Vaikka kantaja ei ole täsmentänyt, mitä osaa riidanalaisesta kokonaismäärästä indeksiin sitominen koskee, vaikuttaa siltä, että tällä seikalla on ainoastaan marginaalista merkitystä.

78 Lopuksi on todettava menettelyllisistä säännöistä, joiden mukaisesti komission päätös alkuperäisen alustavan jakautumisen muuttamisesta on tehtävä, että kantaja ei ole juurikaan täsmentänyt riidanalaisen päätöksen osalta tällaisia puutteita, kun taas komissio on todennut, että sen ehdotus oli ensin esitetty hallintokomitealle, joka oli sen hyväksynyt, mitä kantaja ei ole kiistänyt.

79 Kantaja väittää, että asiassa olisi pitänyt soveltaa asetuksen N:o 4253/88 25 artiklassa säädettyä menettelyä, mutta koska tästä ei ole annettu erityistä yhteisön oikeuden säännöstä, käsitystä ei voida varauksetta tukea.

80 Kantaja väittää, että komission olisi pitänyt noudattaa Italian tasavallalle 15.12.1997 päivätyssä kirjeessä antamaansa sitoumusta tutkia ennakolta kunkin

jäsenvaltion kanssa mahdollisuutta suunnata määrärahat muihin, toteuttamisvaiheessa oleviin ohjelmiin ennen kuin se tekee ehdotuksia määrärahojen uudelleen jakamisesta yhteisön aloitteille koko Euroopan unionissa, mutta tälläkään väitteellä ei lähtökohtaisesti voida kyseenalaistaa riidanalaisen päätöksen tekomenettelyn pätevyyttä.

81 Kantajan ja komission välisestä, ennen riidanalaisen päätöksen antamista käydystä kirjeenvaihdosta nimittäin ilmenee, että komissio oli tutkinut Italian tasavallan ehdotuksia määrärahojen uudelleen suuntaamisesta. Italian tasavaltaa pidettiin lisäksi ajan tasalla riidanalaisen päätöksen tekomenettelystä, ja sillä oli monesti mahdollisuus esittää kantansa, erityisesti hallintokomitean kokouksessa, jossa käsiteltiin komission valmisteluasiakirjaa.

82 Vaikka kantajan esittämät kanneperusteet eivät vaikutakaan täysin perusteettomilta, ne eivät edellä esitetyn perusteella lähtökohtaisesti ole painavampia kuin komission, Irlannin ja Yhdistyneen kuningaskunnan esittämät perustelut ja selvitykset.

83 On kuitenkin todettava, että tämä arvio perustuu riidanalaisen päätöksen soveltamisalaa koskevan epävarmuuden takia siitä toistaiseksi tehtyyn tulkintaan, joka perustuu pitkälti välitoimimenettelyssä esitettyyn selvitykseen.

84 Tässä tilanteessa hakemusta täytäntöönpanon lykkäämisestä ei voida hylätä sillä perusteella, että todetaan, ettei se ole ilmeisen perusteltu, ellei tutkita myös mainittua kiireellisyyttä koskevaa edellytystä ja vertailla kyseessä olevia intressejä.

Kiireellisyys ja etujen vertailu

85 Kantaja vetoaa kiireellisyyteen, ja tätä on arvioitava tämän määräyksen 67 kohdassa määritelty riidanalaisen päätöksen soveltamisala huomioon ottaen. Italian tasavallan kiirettä saada riidanalaisen päätöksen täytäntöönpano lykätyksi on arvioitava siltä osin kuin päätöksellä on vähennetty noin 26 miljoonaa ecua Italian tasavallan osalta.

86 Aiheutuneeksi väitetyn vahingon vakavuuden osalta on todettava yhtäältä, että kantaja on ainoastaan maininnut hyvin yleisluonteisesti haitoista, joita riidanalaisesta vähentämisestä aiheutuisi kyseessä oleville alueille, ja toisaalta, että riidanalaisen päätöksen vaikutukset voidaan asettaa oikeisiin mittasuhteisiinsa tämän määräyksen 67 kohdan toteamuksella, jonka mukaan vähentäminen koskee noin 26 miljoonaa ecua eikä kantajan väittämää 44,7 miljoonaa ecua.

87 Mahdollisen vahingon täsmällisen ulottuvuuden selvittämiseksi olisi kuitenkin tarpeen tutkia hyvin tarkkaan, mitä mahdollisuuksia Italian tasavallalla olisi tosiasiallisesti ollut käyttää kyseessä olevat määrät 31.12.1999 mennessä, mutta tämän tutkiminen ei kuulu välitoimimenettelyyn.

88 Lähtökohtaisesti ei voida sulkea pois sitä, että riidanalaisella päätöksellä voi olla joitakin vaikutuksia, jotka on hyvin vaikeata korjata, jos kantaja voittaa kumoamiskanteensa, ja suullisessa käsittelyssä komissio itse puolusti pikemminkin rajoittavaa näkemystä siitä, mitä konkreettisia päätelmiä komission on kantajan hyväksi tehtävä, jos riidanalainen päätös kumotaan.

89 Sen arvioimiseksi, onko kantaja esittänyt näyttöä vaaditun täytäntöönpanon lykkäyksen tarpeellisuudesta, on aiheutuvaksi väitettyä vahinkoa analysoitava kaikkien kyseessä olevien intressien valossa (asia C-280/93 R, Saksa v. neuvosto,

määräys 29.6.1993, Kok. 1993, s. I-3667, 29 kohta ja yhdistetyt asiat C-239/96 R ja C-240/96 R, Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, määräys 24.9.1996, Kok. 1996, s. I-4475, 67 kohta).

90 Tältä osin on todettava, että jos pääasiassa annettava tuomio on komissiolle myönteinen, vaadittu täytäntöönpanon lykkääminen tarkoittaa varsinkin PEACE-aloitteiden rahoittamisen osalta samanlaista peruuttamattomien tai vaikeasti korjattavien vaikutusten riskiä.

91 Välitoimista päättävä tuomari ei voi omalla arvioinnillaan korvata komission arviointia niiden yhteisön aloitteiden merkityksellisyyden osalta, joiden rahoittamisesta on kyse.

92 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että vaaditulle täytäntöönpanon lykkäämiselle asetetut välttämättömät edellytykset eivät täyty.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Välitoimihakemus hylätään.**

2) **Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 29 päivänä kesäkuuta 1999.

R. Grass

kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias

presidentti